

Carta als candidats catalans que es presenten a les eleccions europees

written by Sebastià Sardiné | 1 de juny de 2024

Benvolguts candidats,

Catalunya està en un greu atzucac. Encara no tenim govern i potser no en tindrem a la primera. En campanya no sembla oportú decidir res. Vistos els darrers resultats, probablement no hauríeu fet les llistes pel Parlament Europeu que finalment vau presentar. És a dir, uns no voldrien ser-hi, altres reconsiderarien anar-hi millorant el lloc assignat. Potser si haguéssiu de fer llistes ara, un parell o tres de partits conformarien coalició amb acords de mínims plantejant actuar plegats en el mateix bloc ideològic a l'Europarlament. Bildu i el BNG segur que es replantejarien l'entesa, o no. La sorpresa que va capgirar també les eleccions europees fou l'avançament d'eleccions al Parlament per una ERC que, a la seva manera, podia anar governant fins al final de legislatura. ERC va errar, o no. El 90-95% de candidats no sabem ni qui són. Potser servirà tot plegat per replantejar-nos la necessitat de moviments, més que de partits. El temps dirà.

Tornarem a votar desil·lusionats –d'aquí tanta abstenció– per a una Europa amb crisi d'identitat, devaluada, precipitada a una ultradreta perillosa. Cap candidat ens explica res sobre Europa. «Europa pot morir» va afirmar a principis de mes el president Macron. Caldria invertir esforços a reestructurar els blocs a l'Europarlament, per tal de recuperar l'autoestima i els valors per a establir un nou model de societat. Caldria fer una aposta decidida per l'Europa dels Pobles, la de la gent que pertanyen a nacions consolidades, unes amb estat, altres encara no, com Catalunya, cridada a ser un revulsiu positiu, un dels quatre motors impulsors de la Nova Europa,

junt amb Llombardia, Alvèrnia-Roine-Alps i Baden-Württemberg. Tal com va afirmar el proppassat mes d'abril a Stuttgart el president d'aquesta darrera Euroregió, el senyor Winfried Kretschmann davant la delegada de la Generalitat a Centre-Europa. Però, què és això d'una Euroregió? Per a què serveix? Ningú ens ho explica.

Com a ciutadà em pregunto què han fet i què hi van a fer els eurodiputats catalans a la UE? Uns són d'esquerra, independentista?, altres conservadors o ultradretans, però no apreciem que ens gestionin res del nostre dia a dia. Per a què serveix l'entramat de comissions a l'Eurocambra? Per a defensar els interessos d'Espanya? Els de Catalunya? Els de la malaltissa UE? Sembla ben bé que defenseu els interessos del sistema, del que no en voleu sortir, ja que és el que us dona poder, prestigi i calés.

I Catalunya què? Fa pocs dies, el vicepresident de la Comissió Europea Maroš Šefčovič, es va tornar a reunir al Penyal de Gibraltar amb el ministre d'afers estrangers espanyol, senyor José Manuel Albares, acompanyat del seu homòleg de la Gran Bretanya, David Cameron, fent-ho en presència del ministre principal del Penyal, el senyor Fabian Picardo. Per parlar de què? Primer, del Tractat d'Utrecht de 1713 pel qual el govern de les Espanyes de Felip V va regalar als anglesos allò que no era seu, Menorca i el Penyal de Gibraltar guanyat pels catalans a Castella –aquell agost de 1704–, sent gestionada aquesta conquesta per catalans durant molts d'anys, en nom de Carles III, després de la reina Anna d'Anglaterra i del rei Jordi de Hannover. Regalar Menorca i el Penyal fou una traïció en incomplir unilateralment la Gran Bretanya (i Holanda) el Tractat de Gènova de 1705, signat entre Anglaterra i Catalunya per lluitar contra el Borbó. La causa de la traïció fou un nou repartiment de poder i mercat mundial entre França i el Regne Unit, a canvi de perdre Catalunya els seus drets i institucions. I sort que Vilana-Perles va impedir que es regalés també als anglesos Tarragona. Segon, per raó del

Tractat d'Utrecht, i pel fet d'haver abandonat fa poc la Gran Bretanya la UE amb el Brexit, Europa té dins del seu àmbit territorial la colònia de Gibraltar, titular d'un país no membre de la UE, i és clar, és un destorb i un problema que Europa ha de resoldre a efectes fronterers –Schengen–, duaners, migracions i paradís fiscal, però cap eurodiputat nostrat ens explica res, tot i afectar-nos. Pregunta, ¿no hi hauria d'enviar la nostra Generalitat “ambaixadors” per intervenir en aquestes converses sobre el Tractat d'Utrecht, el destí del Penyal i el de Catalunya?

Hem fallat des de l'inici de l'anomenada Transició. ¿La Generalitat, actuant com a estat, no hauria d'estar reclamant les plenes competències en tot, vist que el 1977, Espanya, va restituir la Catalunya Republicana, amb Tarradellas com a MHP president de la Generalitat, fent-ho abans que Espanya redactés i aprovés la Constitució de 1978?

Sent més realistes. Som part de la UE i, per tant, la seva normativa ens és d'obligat compliment. Però ni les nostres autoritats ni els eurodiputats exigeixen complir-les. Al Tractat de Lisboa es regula el Principi de Subsidiarietat i el d'Eficiència, que emparen Catalunya quan legisla sobre matèries que l'Estat no regula, o regulant-les, la normativa catalana les millora. Aquests principis, pel que fa a la gestió de la cosa pública, diuen “És administració competent, aquella que és més efectiva. Sol ser més efectiva, la més propera”. És a dir, davant l'Estat central –incomplidor i mal gestor en tot– és més efectiva la Generalitat, o subsidiàriament el municipi, però, ves per on, les nostres lleis diferenciades són sempre impugnades als alts tribunals espanyols, que les tomben, no per dolentes, sinó per no tenir-ne competències, quan les competències les tenim atorgades per aplicació directa –mai reclamada– d'aitals principis, normes i directives de la UE, segons ordena a l'Estat els articles 10 i 96 de la Constitució espanyola i el Tractat de Lisboa. Si els nostres eurodiputats no vetllen aquests drets, per a què els

volem?

Encara més, ¿per a què els volem si cada cop que els catalans residents a l'estranger volen votar tenen tots els inconvenients del món per a fer-ho, desincentivant-los? Qui finalment aconsegueix votar, massa vegades el seu vot no arriba, es perd o l'invaliden per defectes. Què en diu la UE? No ho he vist enlloc, o no ens informen, que els nostres eurodiputats exigeixin actuar efectivament contra tot estat que posi inconvenients al vot exterior, que ja hauria de ser directe, telemàtic.

Els nostres candidats a eurodiputats, si volen que els votem, haurien de comprometre's a què tot això dit es compleixi, avançant a la UE que, més aviat que tard, demanarem el reconeixement explícit de la nostra independència, de fet i de dret, proclamant-la i publicant-la *erga omnes*, i si s'ha reconegut Kosovo, Montenegro i ara Palestina, amb molta més raó ho han de fer amb la República de Catalunya.

“Sebastià! –em respon amb veu llunyana un candidat–, sense estat propi no podem fer res”. M’hi rebel·lo. No és que no es pugui fer res. És que els polítics que ens governen no la volen fer la independència. Només la viu-viu, parlamentant a la foscor amb mitjancers internacionals, uns a Madrid, altres a Ginebra, federacions o confederacions futures, o ves a saber què, a canvi de preus inassumibles, fent-ho d’amagat del poble, aquell a qui demanen el vot. Aquesta és la realitat. Tornarem a votar. Tornarem a vèncer? Mentrestant, hi perdem bous i esquelles.